

متن پرسش

به نام خدا باسلام خدمت استاد عزیز من پس از کمی تفکر راجع به صفت جبار بودن خداوند که به معنای جبران کننده ی نقص ها و عیب ها و کم کاری هاست برداشت های زیر را داشته ام حال از استاد عزیز می خواهم که راجع به درستی و نادرستی هر یک از اینها اظهار نظر کنند و در صورت نادرستی فرم درست آنها را تبیین کنند: ۱) کسیکه اکثر عمر یا نصف آنرا دور از بندگی خدا بوده است یا کم و بطور ناشایست بندگی کرده است مثلا از ۸۰ سال عمر خود ۲۰ سال را از دست داده است ولی در ادامه بیدار شده و به قول معروف سفت وسخت بندگی کند خداوند تاثیر منفی آن ۲۰ سال کم کاری را جبران می کند و مانند این می شود که آن ۲۰ سال را هم بطور کامل بندگی کرده است. (هم چنین باتوجه به مطالب گفته شده سوالی در ذهن متجلی می شد: مطابق با احادیث و آیات قرآن کسی که از گناه خویش توبه واقعی کند گناه او بطور کامل بخشیده شده و حتی تبدیل به ثواب میشود حال سوال اییجاست که این چگونه ممکن است پس از توبه ی ازگناه نکبت و بدی آن کاملا از بین رفته و شخص مانند کسی شود که گناهی انجام نداده است بلاخره یک نوع کم کاری و تفاوت باید بین فرد خطا کاری که توبه کرده با فردی که اصلا گناهی نکرده باشد آیا کمی تناقض با قواعد عقلانی و سنن الهی دیده نمیشود؟ لطفا توجیه کنید) ۲) صفت جبار بودن الهی شامل اعمال غیر عبادی مثل درس و تحصیل و کار و کسب روزی هم می شود مثلا: کسی برای قبولی در دانشگاه از اوایل تابستان با نیت الهی شروع به درس خواندن میکند اما نا صحیح (از لحاظ کنکوری) حال ۵ ماه مانده به کنکور بیدار شده و نهایت سعی و تلاشش را می کند و چون خداوند جبار است آن ۳ یا ۶ ماه از دست رفته را به نحوی برای وی جبران می کند و او در دانشگاه با رتبه ی تک رقمی قبول می شود.

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام: ۱- برداشت شما در مورد جبار بودن و جابر بودن خداوند درست است. آری چون انسان با توجه به خداوند، جهت گیری اش عوض می شود و دیگر آن شخص قبلی نیست معنا نمی دهد که گناهان گذشته ی او به دنبالش باشد ۲- همین طور است که می فرمایید، اگر زمینه ی تجلی نور اسم جبار فراهم شود، ما طوری عمل می کنیم که ضعف های گذشته جبران می گردد. موفق باشید